

Sygnatura akt: V GC 1392/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 11 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 28.08. 2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **J. S.**

przeciwko: **(...) S.A. V. (...) z/s w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej **(...) S.A. V. (...) z/s w W.** na rzecz powódki **J. S.** kwotę 678,96 zł (sześćset siedemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 16.01.2016r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powódki **J. S.** na rzecz pozwanej **(...) S.A. V. (...) z/s w W.** kwotę 1 457,20 zł (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powódki **J. S.** na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 314,88 zł (trzysta czternaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków;
5. nakazuje pobrać od pozwanej **(...) S.A. V. (...) z/s w W.** na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 78,72 zł (siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt V GC 1392/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02.09.2016r. J. S. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z/s w W. kwoty 3.547,32zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16.01.2016r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podał, że dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego określonymi na fakturze VAT wystawionej na rzecz poszkodowanych, a odszkodowaniem wypłaconym z tego tytułu przez pozwanego jako ubezpieczyciela. Między stronami sporna jest wysokość stawki za dobę wynajmu pojazdu zastępczego oraz czas jego wynajmu jak również wysokości kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. Powódka nabyła wierzycelność względem pozwanego na podstawie umowy cesji wierzycelności.

(pozew k. 2-6 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 03.10.2016r. pozwany reprezentowany profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym

kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podał, że pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego, albowiem ma on charakter zwiększenia rozmiaru szkody przez poszkodowanego, ze który pozwany nie ponosi odpowiedzialności. Pojazd należący bowiem do poszkodowanego po zdarzeniu z dnia 13.11.2015r. nadawał się do jazdy i uczestnictwa w ruchu drogowym. W efekcie zasadne było pozostawienie pojazdu w zakładzie naprawczym jedynie na okres 3 dni, a nie jak twierdzi powódka na 11 dni. Ponadto podniósł, iż pozwany zakwestionował stawkę najmu pojazdu stosowaną przez powódkę jako rażąco zawyżoną, a świadczą o tym ceny stosowane przez inne wypożyczalnie. Nadto pozwany zakwestionował także pobieranie opłat przez powódkę za podstawienie i odebranie pojazdu, w szczególności w tak rażąco zawyżonej wysokości. Zdaniem pozwanego opłata taka nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z uwagi na fakt, że wynajęcie pojazdu było możliwe także w miejscu znacznie bliższym miejscu zamieszkania poszkodowanych.

(odpowiedź na pozew k. 55-59 akt).

W pozostałych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi.

(dowód: wydruk (...) k. 43 akt;

Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 44-45 akt)

W dniu 13.11.2015r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący współwłasność S. i L. M.. Sprawca wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte z pozwanym. Poszkodowany zgłosił tego samego dnia szkodę pozwanemu. W okresie trwającym pomiędzy zaistniała szkoda, a oględzinami poszkodowany użytkował normalnie samochód, albowiem uzyskał zapewnienie od mechanika, iż samochód nadaje się do uczestnictwa w ruchu drogowym. Po dokonaniu oględzin przez eksperta pozwanego w dniu 20.11.2015r. poszkodowany oddał pojazd do naprawy. W warsztacie naprawczym zaproponowano poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego.

(dowód: oświadczenie zakładu (...) k. 8 akt;

akta szkody 659285771 k. 83-146 akt – płyta CD k. 202 akt;

zeznania świadka S. M. –e-protokół rozprawy z dnia

13.02.2017r. 00:09:23-00:21:59 min)

Dnia 20.11.2015r. poszkodowany S. M. podpisał z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego. Otrzymał samochód N. (...) o nr rej. (...). Strony umowy uzgodniły czynsz najmu za każdą rozpoczętą dobę na kwotę 200,00zł netto oraz opłatę za podstawienie pojazdu z siedziby firmy we W. do miejsca wydania w P. na kwotę 3,50zł netto/km. Ta sama stawka obowiązywała za odbiór pojazdu. Samochód zastępczy był potrzebny poszkodowanym do załatwiania spraw bieżących w życiu codziennym, dojazdów do lekarzy oraz dojazdów do pracy. Poszkodowani posiadali w tym czasie również inny samochód, który jednak wówczas był również uszkodzony. Łączny czas najmu pojazdu zastępczego trwał od 20.11.2015r. do 30.11.2015r., tj. 11 dni

(dowód: oświadczenie zakładu (...) k. 8 akt;

kontrakt wynajmu auta k. 10 akt;

oświadczenie S. M. k. 15 akt;

akta szkody 659285771 k. 83-146 – płyta DVD k. 202 akt;

zeznania świadka S. M. –e-protokół rozprawy z dnia

13.02.2017r. 00:09:23-00:21:59 min)

Po zakończeniu naprawy poszkodowany S. M. oddał pojazd zastępczy. Dnia 30.11.2015r. powódka podpisała z poszkodowanym umowę cesji wierzytelności, na mocy której na powódkę przeniesione zostało prawo do odszkodowania, tytułem pokrycia pełnych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 9 akt;

kontrakt wynajmu auta k. 10 akt)

W dniu 08.12.2015r. powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.290,24zł brutto tytułem wynajmu, kosztów podstawienia oraz kosztów odbioru samochodu. Termin płatności faktury wyznaczono na dzień 15.12.2015r.

(dowód: faktura k. 11 akt)

Pismem z tego samego dnia, tj. 08.12.2015r. powódka powiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności, wzywając jednocześnie ubezpieczyciela do wypłaty odszkodowania wynikającego z ww. faktury VAT.

(dowód: pismo powódki k. 12 akt)

Pozwany, decyzją z dnia 20.01.2016r. uznał roszczenie jedynie co do kwoty 742,92 zł za 4 dni najmu pojazdu zastępczego, kwestionując stawkę za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego, którą obniżył z kwoty 200,00zł netto do kwoty 151,00zł netto. Za niezasadne uznano również roszczenia dotyczące opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego, jako powiększające rozmiar szkody.

(dowód: decyzja pozwanego k. 13 akt;

potwierdzenie przelewu k. 14 akt)

Z opinii biegłego sądowego mgr inż. A. K. oraz jego opinii uzupełniającej wydanych w niniejszej sprawie na okoliczność ustalenia rzeczywistej wysokości szkody związanej z wynajęciem pojazdu zastępczego i w związku z tym faktycznej rynkowej stawki wynajmu pojazdu pozwalającego poszkodowanemu zaspokoić jego potrzeby w województwie (...) w okresie listopada 2015r. oraz przy założeniu, że pojazd poszkodowany został naprawiony; jaki był okres technologicznej naprawy pojazdu zastępczego, a także czy wspomniany pojazd po zdarzeniu drogowym pomimo uszkodzeń był jezdny, czy mógł uczestniczyć w ruchu drogowym oraz jaki był uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przy uwzględnieniu tego faktu, tj. przy braku pozostawienia uszkodzonego pojazdu w zakładzie naprawczym poza okresem, w którym było to niezbędne dla prac wymagających obecności tego pojazdu oraz jaka była faktyczna rynkowa stawka pobierana przez wypożyczalnię pojazdów za podstawienie i odebranie pojazdu w województwie (...) w okresie listopada 2015r. wynika, że poszkodowany mógł eksploatować uszkodzony samochód bez ograniczeń, albowiem po zdarzeniu drogowym pomimo uszkodzeń był jezdny. Natomiast firmy mogące faktycznie zapewnić samochód zastępczy w rejonie O. W.. oferowały w listopadzie 2015r. samochody w cenie od 95,00-110,00zł netto za dobę. Do kosztów tych należało jednak doliczyć koszt dostarczenia pojazdu do O., który w zależności od wypożyczalni wynosi od 1,00-1,50zł za 1 km dojazdu i powrotu oraz wnieść ewentualną kaucję, która nie jest stosowana obligatoryjnie w każdym przypadku. Uzasadniony czas najmu samochodu zastępczego nie powinien być dłuższy niż 3 dni robocze, ponieważ okres technologicznej naprawy uszkodzonego pojazdu został określony na 15 rbh (2 dni robocze) plus 1 dzień na schnięcie lakieru.

(dowód: opinia biegłego k. 168-174 akt;

opinia uzupełniająca k. 213-216 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne dołączone do sprawy akta szkody komunikacyjnej. Potwierdzają one fakt zgłoszenia szkody, odmowy wypłaty odszkodowania przez pozwanego w pełnej wysokości, ponadto zebrana w aktach dokumentacja stała się podstawą opracowania opinii przez biegłego i w takim zakresie akta te mają istotne znaczenie dla sprawy.

Ponadto Sąd ustalił okoliczności faktyczne sprawy na podstawie zeznań świadka S. M. , które były rzeczowe, spójne i logiczne oraz na podstawie opinii głównej i uzupełniającej biegłego sądowego mgr inż. A. K..

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07.11.2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinie biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. A. K.. W ocenie Sądu opinie biegłego są jasne i logiczne, a nadto zostały sporządzone fachowo i rzetelnie. Wnioski wywiedzione w opiniach są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Opinie te, jako sporządzone zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie są rzeczowe, logiczne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności i oparte na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący wskazał zasadny okres najmu pojazdu zastępczego, oraz rynkowe stawki najmu tego pojazdu i stawki podstawienia i odbioru pojazdu. Nadto należy wskazać, iż opinia uzupełniająca sporządzona przez biegłego nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył pojazd poszkodowanych. Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym skoro doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak to wynika z art. 436§2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Z prezentowanego stanowiska pozwanej wynika, że nie kwestionuje ona swojej odpowiedzialności co do zasady bowiem w toku postępowania likwidacyjnego uznała roszczenie powódki za usprawiedliwione w części wypłacając

kwotę 742,92 zł. brutto. Sporny był natomiast okres najmu pojazdu zastępczego powyżej 4 dni oraz stawka najmu pojazdu zastępczego powyżej kwoty 151 zł. netto za dobę, a także co do zasady i wysokości żądanie przez powoda kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest - zarówno co do zasady, jak i co do granic - przez odpowiedzialność tego posiadacza lub kierowcy. Podstawową zatem przesłanką decydującą o zasadności roszczeń poszkodowanego w analizowanym przypadku jest wykazanie, że w majątku poszkodowanego na skutek kolizji doszło do uszczerbku podlegającego naprawieniu w drodze zapłaty określonej sumy pieniężnej przez zakład ubezpieczeń na podstawie art. 361 k.c. w zw. z art. 363 k.c. Zgodnie z brzmieniem art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Dyspozycja art. 361 § 2 k.c. wyznacza zakres obowiązku odszkodowawczego, stanowiąc, że naprawieniu podlegają poniesione straty i utracone korzyści, a więc określa regułę pełnego odszkodowania w granicach szkody prawnie relewantnej. Przez sformułowanie „w powyższych granicach” ustawodawca odwołuje się bowiem do unormowania związku przyczynowego. W tych granicach podmiot odpowiedzialny jest do naprawienia szkody ustalonej metodą dyferencyjną. Podstawę obliczenia utraconych korzyści stanowić powinna różnica między stanem majątku osoby poszkodowanej, który rzeczywiście istnieje po nastąpieniu zdarzenia wywołującego szkodę, a hipotetycznym stanem majątku, pomyślanym jako taki stan, który urzeczywistniłby się, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie nastąpiło. W przypadku, gdy na skutek pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy uszkodzonej poszkodowany korzysta odpłatnie z usługi mającej na celu wyrównanie tego uszczerbku, koszt zakupu towaru lub usługi stanowi szkodę podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody.

Zgodnie z zasadą pełnej rekompensaty szkody poszkodowany jest uprawniony do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego straty, które poniósł, i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Skoro skutkiem wypadku komunikacyjnego z udziałem poszkodowanego jest uszkodzenie pojazdu mechanicznego uniemożliwiające poszkodowanemu korzystanie z niego, uszczerbkiem w jego majątku są koszty najmu pojazdu zastępczego. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 6 stycznia 1999 r. (II CKN 109/98) *legalis* nr 222489, Sąd Najwyższy stwierdził, iż między faktem uszkodzenia w wyniku wypadku samochodu używanego przez poszkodowanego a faktem wynajęcia przez poszkodowanego innego samochodu i poniesienia kosztów z tego tytułu istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c. Odnosząc się do kwestii związku przyczynowego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2000 r. (III CKN 810/98) *Legalis* nr 315818, wskazał, że odpowiedzialność dłużnika dotyczy tylko skutków typowych. Typowy jest skutek, jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. W praktyce sądowej przyjmuje się, że ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 2 lipca 2004 r. (II CK 412/03) *Legalis* nr 66096 oraz wyrok Sadu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r. (II CK 494/03) *Legalis* nr 67722. W tym kontekście należy także uznać za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym poniesione przez poszkodowanego koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych,

potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. w sprawie IV CK 672/03 Legalis nr 277761). Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie w jakim uszkodzony korzystałby ze swego środka lokomocji gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W kontekście kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Ze względu na podobieństwo zastosowanego kryterium, zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zasadne jest uwzględnienie sposobu i zasad ustalenia wysokości odszkodowania, również w sprawach o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. W orzecznictwie wskazywano, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się warsztat dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia, że ceny te odbiegają od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług występujących na rynku. Jeśli nie kwestionuje się prawa poszkodowanego do wyboru przez niego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane przez ten warsztat naprawczy. Jak już wskazano wyżej, te same zasady można przyjąć dla określenia wysokości stawek za najem pojazdu zastępczego. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać firmy, która wynajmuje pojazdy najtaniej, co jednakże nie zmienia faktu, iż poniesione koszty muszą być niezbędne i ekonomicznie uzasadnione.

W związku z koniecznością ustalenia powyższych okoliczności przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej został w toku postępowania dopuszczony na wniosek pozwanego dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, który to biegły wskazał zasadny okres najmu pojazdu zastępczego, oraz rynkowe stawki najmu tego pojazdu i stawki podstawienia i odbioru pojazdu.

Biegły szczegółowo wyjaśnił w treści opinii na podstawie jakich danych ustalił zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wskazując, iż okres ten nie powinien przekroczyć 3 dni roboczych, uwzględniając całość czasu związanego z koniecznością naprawy oraz fakt eksploatacji pojazdu po zdarzeniu tj. brak pozostawienia uszkodzonego pojazdu w zakładzie naprawczym do czasu jego przyjęcia do warsztatu. Ponadto biegły wskazał, iż faktyczne rynkowe stawki za najem pojazdu odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego pobierane przez wypożyczalnie w okresie listopada 2015r. kształtowała się w granicach od 95 do 110 zł. netto za dobę. Natomiast koszty podstawienia i odbioru samochodu zastępczego kształtowały się na poziomie 1,50 zł. za każdy kilometr.

Jakkolwiek biegły nie ustosunkował się w opinii uzupełniającej do wniosku pełnomocnika powoda o zobowiązanie biegłego do podania średniej stawki najmu czynszu z uwzględnieniem wysokości dodatkowych opłat pobieranych przez firmy oferujące najem pojazdów zastępczych na podstawie cenników których to firm biegły powołał się w opinii głównej, to jednakże mając na uwadze wykazany przez biegłego uzasadniony okres najmu pojazdu, który nie był kwestionowany przez pełnomocnika powódki przyjęcie nawet stawki za najem w wysokości żądanej przez powódkę nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zatem uwzględniając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu, a także kwotę wypłaconą przez pozwanego (742,95 zł. brutto - uznane 4 dni najmu przy stawce 151 zł. netto za dobę) należało uznać, iż roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie co do kwoty 678,96 zł. i podlega oddaleniu w pozostałym zakresie jako nie uzasadnione bowiem w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż powódka nie wykazała, iż okres najmu pojazdu zastępczego za jaki domaga się wypłaty odszkodowania od pozwanej był okresem niezbędnym i koniecznym.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt. 1 i 2 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia opóźnienia w zapłacie ustalonego świadczenia odszkodowawczego Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia

22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa w kwocie 178 zł, koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 1.200 zł obliczone zgodnie z treścią §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) oraz kwota dwa razy po 17,00 zł wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm) oraz koszty opinii biegłego w wysokości 953,25 zł i 393,60 zł. obliczone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie przeprowadzania dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz.U. Nr 46, poz. 254 z późn. zm.). Pozwany uiścił zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 953,25 zł. (z uiszczonej kwoty 1500 zł. zwrócono kwotę 546,75 zł.). W tym miejscu należy wskazać, że Sąd nie uwzględnił żądania przez pełnomocnika pozwanego zwrotu kosztów dojazdu bowiem nie stawiał się on na żadnym z wyznaczonych terminów rozprawy.

Sąd rozdzielił stosunkowo koszty przyjmując, że skoro powódka przegrała proces w 80% winna w takim zakresie ponieść jego koszty. Mając na uwadze wynik sprawy Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.457,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (pkt 3 sentencji wyroku).

Nadto nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 314,88 zł a od pozwanego kwotę 78,72 zł tytułem zwrotu wydatków (wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej) - pkt. 4 i 5 sentencji wyroku.